

Ny højborg for jazzen

Først i februar aabnes en ny jazzrestaurant i København

Af Finn Andersen

En ny jazzrestaurant aabnes i begyndelsen af februar i Store Regnegade, og København faar derved et jazzcentrum, der givet vil faa stor betydning for byens musikliv. Restauranten skal fortrinsvis lejes ud til jazzklubber, men de øvrige dage have offentlig adgang. Den faar plads til 300—400 gæster.

Det er jazzklubben Montmartre, der staar bag den ny restaurant, eller rettere et aktieselskab med klubben som aktionær. Forskellige privatpersoner har skudt penge i foretagendet for at skaffe de 150.000 kr., som købet og ombygningen koster.

Man haaber at kunne aabne den 4. februar. Da er det nøjagtigt fem aar siden, klubben første gang flyttede ind i Store Regnegade, i cafeen, som den tog navn efter.

Dengang var det kun som lejer. Siden flyttede den til Esplanaden og derefter til München-kroen, men nu er den træt af at være lejer. I det ny Montmartre vil den skabe den helt rigtige ramme om god jazzmusik.

Restauranten skal præges af god moderne kunst, et væld af skulpturer og malerier. Ikke noget med kubisme og ekspressionisme, næh, jazzfolkene har et meget bedre ord for det: Eksplosionisme.

Udsmykningen ordnes af De Seks plus To, kendt fra Den Frie. Det er seks malere, en væverske og en stoftrykkerske. De vil sørge for, at gæsterne ikke faar fornemmelsen at være paa kunstudstilling. Kunsten

og møbler af groft fyrretræ. Midt i fører en sort vindeltrappe af jern op til køkkenet oven paa. Væggene er fyldt med vragssten, der giver mærkelige aftegninger paa væggene, som af kirkeruder.

I det spanske lokale, der er formet af Aage Delbanco, kan De faa smaa specialiteter til en rimelig pris. De kan f. eks. vælge mellem hamburgers, stegt paa stedet, smaa stærke hvidløgsbøffer med flûtes, ost, sild, krabber og pommes frites.

Arkitekt Aage Hemmeth, der staar for indretningen af det ny Montmartre, har fornuftigvis anbragt seks ventilatorer, saa atmosfæren bliver til at holde ud. Paa den anden side har han tænkt paa naboer, der maa ske er mere søvnige end jazzentusiasterne, og sørget for en god lyd-isolation.

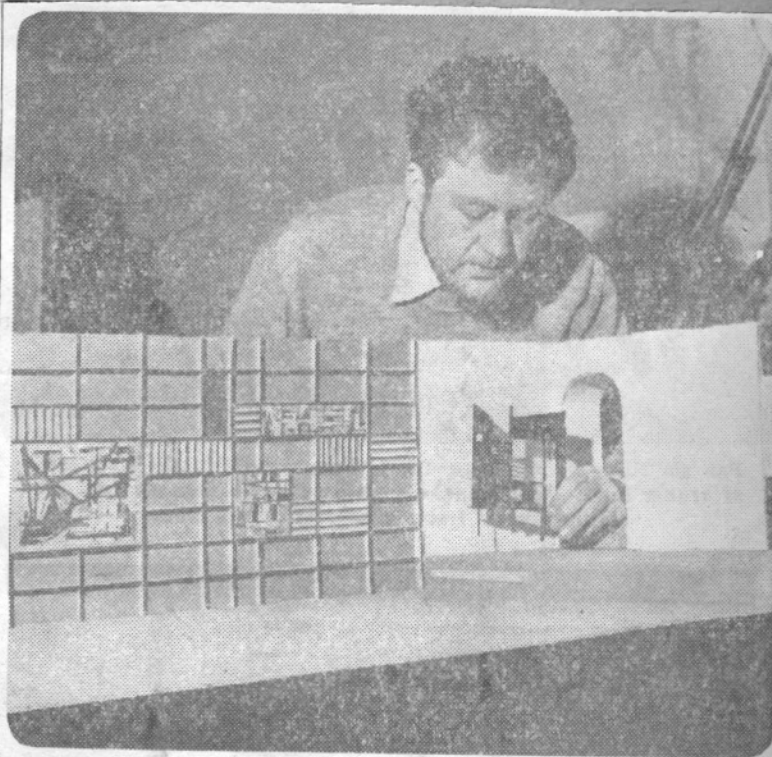
Ved indgangen skal De af med entré. Til gengæld behøver De ikke at købe noget, fordi De sætter Dem ved et bord derinde. Det kunne ikke falde den bestyrer, som Montmartre sætter til at ordne paragrafferne, ind at sætte Dem paa gaden af den grund.

Fine orkestre

Hvad er det saa for musik, De faar at høre?

Kun de bedste jazzorkestre herhjemme. Den traditionelle stil skal varetages af orkestre som Adrian Bentzons og Papa Bues Viking Jazz Band, mens man yder den moderne stil al mulig retfærdighed med f. eks. et navn som den amerikanske pianist Harold Goldberg. Der skaffes med mellemrum fine udenlandske solister som f. eks. tenorsaxen Don Byas.

Naa, foreløbig maa De vente til februar med at kikke paa restauranten. I øjeblikket har man travlt med

Maleren Jens Nordso med en model af hovedlokalet. Vinduerne er dækket med skodder, der er udnyttet til malerier. Til højre døren til spisebaren.

skal paa plastisk maade smelte sammen med lokalet.

Afrikansk mareridt

Fremtidig skal De ind i porten for at finde indgangen. Først kommer De ind i Det sorte Rum, et roligt lokale, hvor trætte gæster med ørepine kan hvile nerverne efter trængslerne inde i restauranten. Paa de sorte vægge har maleren Jens Nordso lavet et par hvide kæmperelieffer.

Fra Det sorte Rum kan De kikke gennem et tremmeværk ind i det larmende hovedlokale med ansegulvet og musiktribunen. Malerne Mogens Gylling og Rudi Olsen har sørget for, at ogsaa kunsten er blevet larmende. Væggene er simpelt hen et mareridt af afrikansk kunst, oplantet til Store Regnegade-stil og ligesom absorberet af den 10 m lange væg. Grulfulde heksedoktor-masker er støbt ind i en „lervæg“, saa de danner alenhøje relieffer.

Ole Strøygard har lavet musiktribunen af endestykker af pakkasser for at fremtrylle en primitivitet, der svarer til den raa og uhøvlede jazz. Karen Nordso og Jette Thygesen har sørget for vægtæpper til den anden langside, og ned fra loftet hænger store flettede bastkurve med lys i. 10 højttalere sørger for ligevægten i rumklangen.

Bliver De sulten, gaar De ind i en lille spisebar bagest. Den har noget spansk over sig, hvidkalkede vægge

at rive ned og bygge om i lokalerne.

Manden bag det hele er den tidligere arkitektstuderende Anders Dyrup, formand for Montmartre, og den ene af direktorerne for Dansk Grammofonplade Forlag.

Dyrups løbebane blev afstukket, da jazzklubberne for fem-seks aar siden skød op herhjemme som paddehatte. Han var med til at danne Montmartre sammen med Adrian Bentzon, vinderen af en af Ekstrabladets jazzkonkurrencer.

Jazzklubben havde en mystisk evne til at stjæle tiden fra mine studier, fortæller Anders Dyrup. Bedre blev det ikke, da jeg begyndte at producere grammofonplader. Det faldt saa naturligt at optage plader med de bedste jazzorkestre i klubben, men det var langt sværere at faa dem i handelen. Derfor gik jeg sammen med en telefoningeniør, Carl Emil Knudsen, og vi startede grammofonpladeforlaget.

Jeg havde ogsaa meget at gøre med at arrangere jazzkoncerter, og det tidspunkt kom hurtigt, da jeg ganske simpelt maatte vælge mellem arkitekturen og jazzen.

Beslutningen var svær. Det er et stort spring at opgive en solid karriere for saa usikker en branche, men show har altid haft en enorm tiltrækning paa mig.

Det blev jazz, jeg valgte, og det har jeg ikke haft grund til at fortryde.